

[Simonsen.]

cialle konventioner, som stadig udvikler sig uden skelen til fællesmarkedsreglerne og andre samarbejdsregler? Jeg har altid forstået, at man i dette ting var enig om, at det var noget grundlæggende, man ville sikre disse mennesker. Er det dét modstanderne, ikke vil være med til længere? Jeg synes, det er udtryk for en uhyggelig defaistisk holdning. Det er kun nogle eksempler, jeg har taget frem fra dette afsnit, men jeg synes, at det er en argumentation, som er udtryk for en selvtilstrækkelig holdning, som jeg egentlig ikke synes hører hjemme i Danmark eller nogen andre steder i Vest-europa i 1972.

Når vi så nu har prøvet at gennemhulle nogle af de mærkelige postulater, som mindretallet kommer med, synes jeg, det er vigtigt at føje til, at det ikke er disse ting, det til syvende og sidst drejer sig om på disse områder. Det, det efter vores opfattelse primært drejer sig om, er, under hvilke forhold vi bedst muligt er i stand til at sikre den fulde beskæftigelse, stadig skabe grundlag for flere og mere produktive arbejdspladser. Det må være det, sagen drejer sig om; det andet er i virkeligheden kun randproblemer i forhold til det centrale problem: flere arbejdspladser.

Det samme kan man i og for sig lægge ind i nogle andre bemærkninger i dette afsnit i betænkningen, insinuationerne — lad mig bruge det udtryk — om mulighederne for en fælles socialpolitik i fællesmarkedet. Man taler om det forslag, som Kommissionen har udarbejdet — et forslag blandt 400 andre — der endnu ikke er blevet virkelighed, men som har fået sin anbefaling fra Parlamentet. Det er selvfølgelig interessant at diskutere det, og jeg synes, det er vigtigt at slå fast i den forbindelse, som det allerede er gjort af både markedsministeren og andre, at der ingen mulighed er for at øve indflydelse på eller nå frem til en fælles socialpolitik i forbindelse med den aftale, som Danmark tiltræder den 1. januar 1973.

Men skulle der nu virkelig gemme sig et spørgsmål i forklædningen, hvad er det så, dette spørgsmål består af? Det var måske vigtigt også at få det frem i debatten. Jeg står her med markedssekretariatets pjece nr. 8 om arbejdsmarkeds- og de sociale spørgs-

mål, og her står på side 13, at for at lette løsningen af de beskæftigelsesmæssige problemer foreslår Kommissionen — det er stadig væk kun forslag — at man i løbet af første etape af den økonomiske og monetære union kan effektivisere det fælles arbejdsmarked på forskellig vis. Man kan f. eks. databehandle udbud og efterspørgsel af arbejdskraft over landegrænserne.

Ja men det er jo det tilbud, vi hele tiden har talt om, som kun er et tilbud til arbejdstagerne, og som — så vidt jeg kan bedømme det — kun kan være en fordel for arbejdstagere, uanset hvilket land i fællesmarkedet de er beskæftiget i.

Man kan forbedre uddannelse og iværksætte omskolingsprogrammer. Ja men er det i strid med dansk politik?

Man kan gøre en indsats med henblik på at fjerne den regional og strukturelt betingede arbejdsløshed, som findes nogle steder i fællesmarkedet, først og fremmest i Italien. Er det i strid med dansk arbejdsmarkedspolitik?

Man siger videre, at kvinder får mulighed for at opnå alle former for beskæftigelse til samme løn som mændene. Er det i strid med dansk politik?

Man siger videre, at ældre og handicappede lønmodtagere får adgang til omskoling til nyt erhverv, om nødvendigt gennem tilskud fra den udvidede sociale fond. Er det i strid med dansk arbejdsmarkeds- og socialpolitik? Jeg har meget svært ved at se det.

Jeg synes, modstanderne ind imellem skulle huske lidt på, at mange af de forslag, som f. eks. ligger i Colonna-rapporten, og som ligger i kommissionsforslaget: „Tanker for den fremtidige udvikling af det europæiske samarbejde“, i virkeligheden er mere progressive og mere socialt bevidste end mange af de ting, vi diskuterer her i landet. Derfor synes jeg, der er grund til under alle omstændigheder at mane dette spørgsmål her i jorden og ligesom for beskæftigelsesvedkommende se på det, der er centralt: under hvilke økonomiske omstændigheder får vi den største mulighed for at fortsætte udviklingen af det sociale serviceniveau her i landet? Det er jo det, det drejer sig om. Det er egentlig uinteressant, hvor mange børnehaver der for øjeblikket er i Italien. Det, der er interessant, er, hvordan Fællesskabet